Vederea ochilor care își reconsideră privirea

On August 02, 2021

Cea mai mare greșeală a unui artist este să încerce să prindă din urmă acel „foarte târziu", rigid și taciturn, care anulează orice expresivitate estetică.

Am alergat ieri la cursa de 15 km, de fapt au fost vreo 17 km. Și alergam, uneori mă opream, priveam în jur, admiram peisajele pe care soarele le face întotdeauna pline de căldura unei lumi de basm. Cred că soarele iubește munții, comunică cu natura, dar face deseori cu ochiul mai ales alergătorilor care știu să admire frumusețile unei vieți simple, să îndepărteze perdeaua rutinei și să pătrundă într-o altă realitate.

Spun asta fiindcă am învățat să apreciez o alergare fără viteză, fără rezistență, fără dorința de a fi printre cei mai buni. În acest caz, mi se pare firesc să apreciez bucuria momentului și să dau o valoare imensă bucuriei pe care numai artistul o simte atunci când vederea lui începe să dea strălucire tonurilor pe care se întemeiază cromatica lucrării sale.

Este explicabil cum poate un atlet să vadă totul prin ochii artistului: punându-și la încercare privirea, alunecând în voie de la un element de decor la altul, receptând ceea ce se află dincolo de cuvinte.

Dacă alergi fără să te bucuri de frumusețea peisajului este ca atunci când soarele încearcă să își strecoare razele strălucitoare printr-o pânză deasă de tifon: nu vei cunoaște niciodată pe deplin trecerea de la o culoare la alta. Iată ce înseamnă să alergi doar pentru câștigarea unui loc pe podium: este reflectarea unei frânturi din frumusețile trecătoare ale vieții, este o experiență a rupturii de imaginar, o ezitare în fixarea accentului pe revelarea contrastelor de forme și tonalități, o cruce strălucind ca o flacără silențioasă (întrebuințată ca simbol al unei superiorități evanescente).

Este prea târziu să mai dau timpul înapoi ca să mai privesc o dată la ceea ce ochii mei au pierdut din vedere: obținerea unui loc binemeritat pe podium. Pentru moment, mă mărginesc să notez că un om care privește în jur și nu știe cu ce să își bucure ochii, este prizonierul unui context al performanței care nu va fi niciodată mulțumitoare. Asta înseamnă să fii viu în unitatea ta, dar mort în totalitatea ta.

Leadership: Ești nevoit să pornești de la constatarea unei realități oarecum neașteptate, ca să poți să exprimi într-un mod deosebit ceea ce e dincolo de orizontul vizibil?

Chiar și cel mai îndepărtat ascunziș al locurilor pe lângă care treceam își restituia secretele, tablou după tablou, eveniment după eveniment. Iar dacă voi participa la viitoarele curse de running, voi fi mai atent să nu pierd din vedere frumusețea naturii, priveliștile minunate, aspectele diferite ale locurilor. Sunt sigur că ochii mei limpezi, veseli, inconfundabili, vor rămâne deschiși în fața oricăror imagini de vis cărora numai pictorii știu să le citească fundalul plin de viață, adaptându-l la alcătuirea unei realități alternative, transcendente, simbolice.

Vă rog mult, considerați-mi spusele drept o mărturie a faptului că tot ceea ce ochii mei au observat în jur poate să atragă atenția asupra unei revelații producătoare de sens ultim, *Evedeschantiss* , adică ceea ce a devenit inspirație este tocmai rodul a ceea ce am admirat cu precădere. Căci ochii a căror vedere seamănă a vis sunt ochii a căror vedere nu se închid după miezul nopții, și a căror sclipire se întrezărește de fiecare dată când lumina atinge un model repetat de unghiuri și râuri.

Așadar, se observă tendința care predomină în spațiul artiștilor, afirmând gândirea lor dominantă: ei adună laolaltă tot ce văd, și transformă totul într-o amintire de lungă durată.

În consecință, un ochi clarvăzător nu este niciodată un ochi care fuge, ci unul care vede de departe ceea ce este destul de aproape. Am ajuns un pic mai târziu la finnish, dar fondul estetic pe care se desfășoară înțelegerea propriu-zisă a reprezentărilor naturii mi-a deschis un orizont mult mai spectaculos, cărora numai ochii cu adevărat pătrunzători îi pot cuprinde imensitatea.

Leadership: Ce anume a generat în realitatea ta adevărul că dincolo de orizontul pe care îl ai în vedere se afla acea linie vizibilă a evoluției artistice indicată de tendința Eului tău Înalt de a uita anumite conținuturi încărcate afectiv?

Vederea peisajelor splendide m-au făcut să uit de dorințele și acțiunile riscante care m-ar fi putut conduce la ocuparea unui loc pe podium. Frumusețea naturii, egalată de frumusețea sufletului, sunt mult mai importante decât un obiectiv îndepărtat care nu-ți asigură celebritatea, ci doar justificarea unei mândrii eliberată în doze mici și pentru durate reduse.

În timp ce ochii mei priveau măreția naturii, încercam să mă raportez la conținutul romanului "Exuvii" scris de Simona Popescu. Ea putea să vadă cu ochii ei și să înțeleagă mult mai clar lucrurile decât mine, deși se gândea la o sumedenie de minunate aiureli, făcând și desfăcând lumi miraculoase, în care ea însăși era involuntar personajul cel mai interesant:

"Se făcea că derulam înainte și înapoi o bandă imaginară. Priveam secționări, divizări, coagulări. Arabescuri ciudate. Rozete ametitoare ca în caleidoscopul meu vechi de carton. Apoi ceva nedeslușit mi-a îndreptat privirea spre un colț al camerei. Era acolo un tablou negru în care stătea ascunsă o hologramă secretă. Şi o voce distonantă parcă-mi spunea: Ţi-e frică? Şi apoi, nu mai știu...aș fi vrut să mă mișc, dar se făcuse foarte, foarte târziu."

Într-adevăr, este greu să-mi imaginez o realitate de la care ochii mei să nu-și poată lua privirea, cu atât mai mult cu cât ceea ce mi s-a întâmplat a pivotat în jurul unei lumi străine de felul meu de a înțelege lucrurile. Un alergător foarte bun a câștigat de partea sa, prin minunea artei, grația și măreția unui Eden izvorât din admirația pentru înălțimea conștiinței artistice.

Iar dacă vreodată ochii mei se vor concentra la un final de cursă de-a dreptul palpitant, dar fără prea mare prețuire în aria artistică, îmi voi aminti că cea mai mare greșeală a unui artist este să încerce să prindă din urmă acel „foarte târziu", rigid și taciturn, care anulează orice expresivitate estetică.

Eul Înalt de care un artist trebuie să fie întotdeauna conștient - are ca fundament angajamentul de a descrie o viziune nouă asupra lumii într-un mod realist, printr-o mare subtilitate, în așa fel încât imaginea proiectată de el pe fundalul unei opere de artă să nu se piardă niciodată.

Vederea ochilor care își reconsideră privirea aparține întru totul acelor oameni înzestrați cu spirit de artist care știu să vadă o operă de artă, în toată splendoarea ei, chiar și în spatele unei poze colorate, dar și în jurul unei imagini dinamice.

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-ochilor-care-isi-reconsidera-privirea.html